Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2019-942
(mr. R.J. Paris, voorzitter en mr. S. Brugts, secretaris)

Klacht ontvangen op	: 15 oktober 2019
Ingediend door	: Consument
Tegen	: ABN AMRO Bank N.V., gevestigd te Amsterdam, verder te noemen de Bank
Datum uitspraak	: 19 november 2019
Aard uitspraak	: Niet-bindend advies

Samenvatting

Consument vordert uitbetaling van een spaartegoed in een spaarbankboekje. De Commissie stelt vast dat de vordering van Consument is verjaard. Ten overvloede overweegt de Commissie dat de Bank voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het saldo, zoals opgenomen in het spaarbank-boekje, op enig moment moet zijn uitgekeerd. Consument kan daarom, ook voor zover zijn vordering niet reeds zou zijn verjaard, geen aanspraak maken op uitbetaling van de in het spaarbankboekje vermelde spaartegoed. De Commissie wijst de vordering af.

1. Procesverloop

De Commissie beslist met inachtneming van haar Reglement en op basis van de volgende stukken met bijlagen:

- het door Consument (digitaal) ingediende klachtformulier;
- het verweerschrift van de Bank;
- de repliek van Consument.

De Commissie stelt vast dat dit geschil zich leent voor verkorte behandeling als bedoeld in artikel 32 van haar Reglement. De uitspraak is daardoor niet-bindend.

2. Feiten

De Commissie gaat uit van de volgende feiten.

2.1 Volgens een notariële verklaring van executele van 20 september 2007 heeft wijlen, [naam rekeninghouder] geboren op [datum] 1911 en overleden op [datum] 2007, Consument benoemd tot executeur van haar nalatenschap.

2.2 Consument is in het bezit van een spaarbankboekje op naam van wijlen [naam rekeninghouder], dat is uitgegeven door een rechtsvoorgangster van de Bank.

Uit de vermeldingen in het spaarbankboekje blijkt dat de laatste mutatie dateert van 18 maart 1993. Het spaartegoed na de laatste mutatie bedraagt *f* 7.252,34.

2.3 Op 18 juli 2018 heeft Consument in zijn hoedanigheid van executeur een kopie van het spaarbankboekje aan de Bank aangeboden en aanspraak gemaakt op het daarin vermelde spaartegoed.

2.4 De Bank heeft dit verzoek afgewezen omdat in haar administratie geen spaartegoed meer op naam van wijlen [naam rekeninghouder] is opgenomen.

3. Vordering, klacht en verweer

Vordering Consument

3.1 Consument vordert dat de Bank wordt veroordeeld om aan Consument in zijn hoedanigheid van executeur van de nalatenschap van wijlen [naam rekeninghouder] de tegenwaarde in euro's van het spaartegoed van het spaarbankboekje, € 3.290,97, te betalen, te vermeerderen met de wettelijke rente over dit bedrag vanaf – naar de Commissie begrijpt – 18 maart 1993 tot de dag der algehele voldoening.

Grondslagen en argumenten daarvoor

3.2 Deze vordering steunt, kort en zakelijk weergegeven, op de volgende grondslag. De Bank is toerekenbaar tekortgeschoten in de nakoming van haar verbintenissen uit de tussen partijen gesloten spaarovereenkomst. Consument heeft hiertoe de volgende argumenten aangevoerd:

- De Bank heeft niet aannemelijk gemaakt dat het spaartegoed van het spaarbankboekje van wijlen [naam rekeninghouder] op enig moment is uitbetaald.
- De Nederlandsche Bank heeft aangegeven dat bankinstellingen in situaties als de onderhavige uit coulance nog wel eens overgaan tot uitbetaling van spaartegoeden in oude spaarbankboekjes.
- De Bank heeft zich op het standpunt gesteld dat de vordering tot uitbetaling van het spaartegoed is verjaard, omdat de toepasselijke verjaringstermijn van twintig jaren inmiddels is verstreken. Dat de vordering is verjaard, neemt echter niet weg dat de erfgenamen van wijlen [naam rekeninghouder] de rechthebbenden zijn gebleven van het spaartegoed van het spaarbankboekje. Indien hierover in de rechtspraak anders is geoordeeld, dan is deze rechtspraak op de onderhavige situatie niet van toepassing, omdat elke situatie anders is en dus ook anders moet worden beoordeeld. Daarnaast is het zo dat de verjaringstermijn van twintig jaren pas is gestart de dag na het overlijden van wijlen [naam rekeninghouder] (op [datum] 2007) en dus nog niet is verstreken.

Verweer van de Bank

3.3 De Bank heeft de stellingen van Consument gemotiveerd weersproken. Voor zover nodig zal de Commissie bij de beoordeling daarop ingaan.

4. Beoordeling

4.1 Als meest verstrekkende verweer heeft de Bank zich op het standpunt gesteld dat het vorderingsrecht van Consument verjaard is. Alvorens toe te komen aan een *inhoudelijke* beoordeling van het geschil, zal de Commissie eerst moeten onderzoeken of dit *processuele* verweer van de Bank slaagt. Vaststaat dat Consument beschikt over een spaarbankboekje bij een rechtsvoorgangster van de Bank, waarvan de laatste mutatie dateert van 18 maart 1993. Voor verjaring van de betreffende vordering is het bepaalde in artikel 3:307 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) van toepassing. Het gaat hier immers om een overeenkomst van verbruiklening van geld die voor onbepaalde tijd is aangegaan. Onder het toepasselijke (oude) recht gold voor deze vordering een verjaringstermijn van dertig jaren. Inmiddels geldt echter een verjaringstermijn van twintig jaren. Nu de laatste mutatie dateert van 18 maart 1993 en uit de overgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de verjaring sindsdien tijdig en rechtsgeldig is gestuit, is de vordering van Consument, met inachtneming van het toepasselijke overgangsrecht, op grond van artikel 3:307 lid 2 BW in verbinding met artikel 3:307 lid 1 BW per 19 maart 2013 verjaard. Alles wat Consument in strijd hiermee heeft aangevoerd, kan niet tot een ander oordeel leiden.

4.2 Ten overvloede overweegt de Commissie nog het volgende. De Bank heeft toegelicht dat zij in haar administratie nog onderzoek heeft gedaan naar het tegoed van het spaarbankboekje van wijlen [naam rekeninghouder] De oude spaarbankboekjes zijn rond 1980 overgegaan naar negencijferige bankrekeningen en vanaf dat moment werden tegoeden en mutaties giraal bijgehouden. Het was toen niet meer nodig om het fysieke spaarbankboekje aan de Bank over te leggen om mutaties te laten aantekenen. Het spaartegoed van 18 maart 1993 hoeft volgens de Bank dan ook niet het daadwerkelijke spaartegoed weer te geven. Verder heeft de Bank toegelicht dat zij in haar oude en nieuwe administratie onderzoek heeft verricht, maar dat zij geen spaartegoed heeft aangetroffen op naam van wijlen [naam rekeninghouder] of op de bankrekening die zij gebruikt heeft. Ook heeft de Bank toegelicht dat, gezien het feit dat zij geen spaartegoed heeft aangetroffen, het alleen maar zo kan zijn dat de bankrekening al geruime tijd is opgeheven, omdat een bankrekening alleen maar kan worden opgeheven als er geen tegoed meer is. Ook op de zogenaamde ‘kerkhofrekeningen’ heeft de Bank geen saldo verband houdende met het spaarbankboekje van wijlen [naam rekeninghouder] aangetroffen. Gelet op het tijdsverloop kan van de Bank niet worden verwacht dat zij inzicht geeft in de exacte wijze waarop en de persoon aan wie is uitgekeerd.

Voldoende is dat de Bank duidelijk maakt dat het in haar systeem onmogelijk is dat de aan de spaarbankboekjes gekoppelde dan wel daarmee verband houdende rekeningen met een openstaand saldo zouden zijn opgeheven of op andere wijze zouden zijn verdwenen. Aan die verantwoordingsplicht heeft de Bank voldaan.

4.3 Naar het oordeel van de Commissie heeft de Bank dan ook voldoende aannemelijk gemaakt dat het saldo, zoals opgenomen in het spaarbankboekje van wijlen [naam rekeninghouder], op enig moment moet zijn uitgekeerd. Het feit dat het spaarbankboekje nog in het bezit is van Consument en niet ongeldig is verklaard, maakt dit niet anders. De ervaring heeft de Commissie geleerd dat het tot de vaste praktijk behoorde saldi uit te keren zonder overlegging van de spaarbankboekjes. Dit beleid was destijds in het belang van consumenten die hun spaarbankboekje waren kwijtgeraakt, maar van wie de bank wel wist dat zij over een spaarsaldo beschikten. Zie ook Geschillencommissie Kifid 2014-370, Geschillencommissie Kifid 2017-279 en Geschillencommissie Kifid 2017-469.

4.4 Consument heeft nog aangevoerd dat de Nederlandsche Bank heeft aangegeven dat bankinstellingen in situaties als de onderhavige uit *coulance* nog wel eens overgaan tot uitbetaling van spaartegoeden in oude spaarbankboekjes. Dit argument kan niet tot een ander oordeel leiden, omdat de Bank heeft aangegeven dat zij ook niet uit coulance zal overgaan tot betaling van een vergoeding aan Consument. Coulance veronderstelt een gemoedstoestand en die kan de Commissie niet aan de Bank opleggen.

Conclusie

4.5 De conclusie is dat de Bank niet verplicht is om de tegenwaarde in euro's van het spaartegoed van het spaarbankboekje van wijlen [naam rekeninghouder] aan Consument te betalen. De Commissie zal de vordering van Consument daarom afwijzen.

5. Beslissing

De Commissie wijst de vordering af.

Deze beslissing is genomen in een verkorte procedure als bedoeld in artikel 32 van het Reglement. De uitspraak heeft daarom de vorm van een niet-bindend advies. Tegen deze uitspraak staat geen hoger beroep open bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. U kunt de zaak nog wel aan de rechter voorleggen.

U kunt, binnen twee weken na de verzenddatum van deze uitspraak, bij de Voorzitter van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening schriftelijk een verzoek indienen tot herstel van kennelijke vergissingen in de uitspraak. U moet daarbij met name denken aan correctie van reken- of schrijffouten en verbetering van namen en data. De volledige procedure met de termijnen die daarbij in acht moeten worden genomen staat beschreven in artikel 40 van het Reglement.